

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z siedzibą we W.wniosła powództwo o zasądzenie od pozwanej K. H.kwoty 365,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, iż pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. (poprzednio (...) Bank) umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na określonych zasadach. Umowa została zawarta w dniu 30 stycznia 2008 roku. W związku z tym, że pozwana nie wywiązała się z obowiązków nałożonych w umowie, umowa została wypowiedziana, wobec czego wierzytelność stała się wymagalna. Jednocześnie wierzyciel pierwotny poinformował pozwaną, iż wierzytelność będąca przedmiotem umowy z dnia 30 stycznia 2008 roku zostanie przelana na rzecz strony powodowej. Umowa cesji wierzytelności została zawarta dnia 25 czerwca 2013 roku. Na zadłużenie pozwanej wobec strony powodowej składa się należność główna w kwocie 255,88 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 109,55 zł. Dowodem istnienia zobowiązania jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 16 stycznia 2014 roku, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytazycyjnym, który został dołączony do akt. Strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty zadłużenia, ale wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Wobec powyższego, zdaniem strony powodowej, żądanie zasługuje na uwzględnienie.

W toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Dzierżoniowie pozwana nie stawiała się na rozprawie ani nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2013 roku Bank (...) S.A.(poprzednio (...) Bank) z siedzibą we W.zawarł z (...)z siedzibą we W.umowę cesji wierzytelności, obejmującą także, zgodnie z jej treścią, zobowiązanie pozwanej z tytułu umowy o bankowej numer (...), zawartej w dniu 30 stycznia 2008 roku.

Dowód: duplikat umowy przelewu wierzytelności z 25 czerwca 2013 roku wraz z załącznikiem – k. 4-9 akt.

Strona powodowa upoważniła (...) S.A. z siedzibą we W. do administrowania długiem nabytym od Banku (...) S.A (poprzednio (...) Bank) z siedzibą we W.. W dniu 17 grudnia 2013 roku (...) S.A. sporządził wezwanie do zapłaty kwoty 494,77 zł w terminie do 03 stycznia 2014 roku.

Dowód: duplikat pisma z dnia 17 stycznia 2013 roku – k. 12.

W dniu 16 stycznia 2014 roku (...)we W.sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)/(...)podpisany przez upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu osoby i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej z dnia 16 stycznia 2014 roku – k. 13 akt.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Oddalając powództwo sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż strona powodowa nie udowodniła istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. W niniejszej sprawie (...)z siedzibą we W.wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej K. H.kwoty 365,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu. Na uzasadnienie swego żądania, poza dokumentem cesji wierzytelności, przedłożyła wystawiony na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu

sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, potwierdzający, zdaniem strony powodowej, zadłużenie pozwanej wynikające z umowy bankowej zawartej w dniu 30 stycznia 2008 roku z Bankiem (...) S.A.(poprzednio (...) Bank) z siedzibą we W.. Z dokumentu tego wynika, że na dzień wystawienia wyciągu zadłużenie pozwanej wobec Funduszu wynosiło w sumie 365,43 zł. Na kwotę tego zadłużenia składają się zaś należność główna w kwocie 255,88 zł i skapitalizowane odsetki w kwocie 109,55 zł. Należy jednak zaznaczyć, że mimo, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym ma moc prawną dokumentu urzędowego - samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 powołanej ustawy prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w art. 194 powołanej ustawy stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładni. Dokonując oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, Sąd ustalił, że strona powodowa nie udowodniła, iż posiada dochodzoną pozwem wierzytelność w stosunku do pozwanej. Jedynym dowodem, na jaki się powoływała - co do istnienia zobowiązania pozwanej, jego wysokości, jak i umowy zawartej z cedentem, był w istocie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Co prawda, w aktach sprawy znajduje się dokument w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 roku na mocy, której Bank (...) S.A.(poprzednio K.Bank) z siedzibą we W., a więc pierwotny wierzyciel, dokonał przeniesienia wierzytelności na rzecz strony powodowej, jednakże nawet z tego dokumentu w sposób jednoznaczny nie wynika, że przedmiotem cesji była wierzytelność w stosunku do pozwanej. Konkludując, domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009 roku, III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Powyższe wywody są tym bardziej istotne, iż z dniem 25 lipca 2011 roku wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi już samodzielnej podstawy dochodzenia roszczenia – w świetle ogłoszonego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (sygn. P 1/10, Dz. U. z 25 lipca 2011 roku, Nr 152, poz. 900), który orzekł, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Oznacza to, że strona powodowa winna była wskazać jeszcze inne dowody na istnienie dochodzonej wierzytelności, czego nie uczyniła.

Należy zaznaczyć, że Sąd powziął również wątpliwość odnośnie wysokości dochodzonego roszczenia, albowiem ani z treści pozwu, ani z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu nie wynika, w jaki sposób strona powodowa naliczyła zarówno należność główną oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 365,43 zł, nie wskazała okresu, za jaki zostały naliczone, ani według jakich stóp to nastąpiło.

Dlatego orzeczono, jak w wyroku.

Zarządzenie:

1. odnotować,
2. doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej,
3. kal. 14 dni.

26 marca 2014 r.